

Waltter A. Rautala

Garkoks Dran

Viimeinen yliherro

osa 1

Garkoks Dran
Viimeinen yliherra
Osa 1

© 2018 Waltter A. Rautala

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0568-1

Waltter A. Rautala

Garkoks Dran

Viimeinen ylihera

Osa 1

Esipuhe

Maailmassamme on monia mysteerejä, mutta mikään niistä ei ole yhtä suuri, kuin menneisyytemme. Elämme maailmassa, jossa historia on voittajien kirjoittama ja vain kuolleet tietävät totuuden. Jokaista yksityiskohtaa ja näkökulmaa on mahdotonta kirjoittaa ylös. Mutta tästä huolimatta, yhden näkökulman puuttuminen, voi muuttaa kaiken mitä tiedämme.

Tarinamme kertoo aikakaudesta, joka edeltää vanhimpiakin kirjattuja historian tapahtumia. Maailmaamme hallitsivat silloin monet älylliset rodut ja lajit, joiden kehittyneet kulttuurit ja yhteisöt, asuttivat maailmaa idästä länteen.

Kääpiöt, kekseliäitä ja ahkerat, asuttivat useimmat suuret vuoristot ja maanalaiset luolastot. Heidän taitoihinsa kuuluivat uusien tieteiden opiskelu, sekä taikuuden ja tieteen yhdistely. He olivat pyöreitä ja lyhyitä, noin metrin pituisia ja parrakkaita.

Örkit, brutaalit ja vahvat, vihreä- tai ruskeaihoiset, olivat yksi kookkaimmista älyllisistä lajeista. He asuivat pienissä kylissä, kallioilla ja kanjoneissa. He olivat myös taitavia suurriistan metsästäjiä. Heidän lakinsa ja säädöksensä poikkeisivat muista roduista, mutta he asuivat sopuisasti eristyksissä.

Erirotuiset haltiat, kauniit ja pitkäikäiset, olivat ensimmäiset olennot, jotka perustivat sivilisaation. He asuttivat monia erilaisia alueita, joihin he olivat parhaiten sopeutuneet. He olivat kaikki lahjakkaita taian käyttäjiä ja olivat ensimmäinen laji joka oppi käyttämään taikuutta. Vaikka haltioita oli monia eri lajeja, heitä kaikkia yhdisti pitkät, suipot korvat.

Metsänhaltiat asuttivat synkimmät metsät ja tiheimmät viidakot. Heidän läheisyys luonnon kanssa, antoi heille paljon viisautta eläimistä, kasveista ja muista luontokappaleista. Heidän metsiinsä rakennetut talot ja linnakkeet, olivat muille roduille vaikeita löytää. Heidät oli helppo tunnistaa näiden kastanjanruskeasta ihonväristä ja terävistä silmistä.

Suurhaltiat, joiden valtaiset ja loisteliaat kaupungit ja laajat viljelmät, hallitsivat suurimman osan tasangoista ja preerioista. Suurhaltioiden ihot olivat kellertäviä tai vaaleanruskeita, ja he olivat pisimmät kaikista haltioista. Heidän ylhäinen elämäntapa ja korkea oppineisuus, nostattivat heidät ihailun

ja kateuden kohteeksi, muiden haltiarotujen kesken. Suurhaltiat toimivat usein suosionsa ja luotettavuutensa takia kaikkien lajien kesken, poliittisten ongelmien ja riitojen sovittelijoina.

Jäähaltiat olivat vakaimmat ja hiljaisimmat kaikista haltiaroduista ja ehkä jopa kaikista älyllisistä lajeista. He asuttivat pohjoisimpia ja jäisimpiä alueita, jotka olivat liian kylmiä muiden rotujen siedettäväksi. Eristyneestä elämäntavasta huolimatta, he eivät karttaneet muita rotuja ja olivat useimmiten vieraanvaraisia. Heidän vankat kivitalot ja jäälinnat olivat suurimman osan vuodesta lumen peitossa. Tämä auttoi heitä elämään rauhassa. Nuorten jäähaltioiden ihot olivat jäänsiniset, mutta vanhetessa ne muuttuivat lumenvalkoisiksi.

Mustahaltiat olivat haltioista eniten pelätyt. Heidän ihonsa olivat tummanharmaat, ja heidän silmänsä olivat oranssit tai jopa punaiset. Mustahaltioita oli ennen vanhaan vainottu heidän pelottavan ulkonäkönsä takia, mutta myöhemmin heidät oli hyväksytty osaksi haltiayhteisöitä ympäri maailmaa. He olivat sortonsa aikana oppineet monia salaperäisiä taitoja. Näiden ansiosta, he olivat tulleet taitaviksi kaupparatsuiksi, vakoojiksi ja henkivartijoiksi.

Merenneidot ja *Vetehiset* asuttivat meriä. Heidän vedenalaisten linnojen ja asumuksien takia, maalla elävien rotujen kanssa kanssakäyminen oli vaikeata. Tästä syystä merenväki ei ollut päässyt osaksi pinnalla asuvien yhteisöön. Tämä johti siihen, että merenneidot, jotka olivat hyvin kauniita, usein joutuivat salametsästäjien kaappaamiksi ja myydyiksi rikkaille yksilöille.

Maailmassamme oli myös monenlaisia muita lajeja ja hirviöitä, kuten *jättiläisiä*, jotka elivät joko yksin tai pienissä ryhmissä erämaassa. *Draconoideja* (ihmislohikäärmeitä) jotka polveutuivat suoraan lohikäärmeistä, asuivat laumoissa ympäri maailmaa, lohikäärmeiden pesien lähettöyville. *Arachneja*, jättiläishämähäkkejä, joilla oli ihmismäinen ylävartalo. *Peikkoja*, jotka elivät pienissä joukoissa vuorilla tai luolissa. *Hiisiä*, jotka elelivät kääpiöiden läheisyydessä tuholaisina ja raadonsyöjinä, ja monia muita eri hirviöitä ja olentoja.

Lisäksi oli yksi laji, joka erosi muista, *demonit*. Ne elivät siellä, minne muiden olentojen sielut joutuvat kuoltuaan, Kuollessa Maailmassa. Toisin kuin muut lajit, demonit kykenivät liikkumaan tuonpuoleisesta elävien maailmaan vaivatta.

Koska Kuollut Maailma oli pimeä ja eloton, demonit ottivat väkivalloin eläviltä sen, mitä he eivät saaneet kotonaan. Ruokaa, karjaa, varusteita, materiaaleja, ylellisystarvikkeita ja joskus he varastivat jopa kokonaisia rakennuksia.

Aina kun demonit tunkeutuivat elävien maailmaan ryöstöretkillään, heitä odotti kiihkeä taistelu. Demonien pahimpiin verivihollisiin kuuluivat haltiat, jotka vastustivat heitä aina kiivaasti.

Mutta haltioiden miesylivoimasta huolimatta, demonit olivat useimmiten voitokkaita. Demonit olivat isoja, pelottavia, vahvoja, eivätkä kuolleet vanhuuteen. Niiden aistit olivat yhtä terävät kuin petoeläimillä, joten niiltä ei voinut piiloutua normaalein keinoin. Jokainen demoni oli fysiikaltaan ja kyvyiltään erilainen, ja demonit osasivat myös käyttää ainutlaatuisia taikoja. Kaikki tämä teki heistä erittäin vaarallisia ja vaikeita nujertaa, tai edes torjua.

Kaikki nämä rodut tiesivät ja ymmärsivät, että he eivät eläneet yksin tässä maailmankaikkeudessa. Ympäri maailmankaikkeutta jumalat varjelivat kuolevaisten yli, suojellen heitä onnettomuuksilta ja uhkilta. Jumalat antoivat lahjoja niille, jotka palvoivat heitä antamalla kiitoksensa. Näihin lahjoihin kuuluivat myös uutta tietoa ja siunauksia niille, jotka olivat kärsivällisiä. Jumalat eivät suojelleet vain olentoja tällä planeetalla, vaan satoja muita maailmoja ympäri universumia.

Jumalat olivat kauan aikaa sitten ymmärtäneet, että näiden elävien, heikkojen olentojen elämäнкаaret, eivät olleet loputtomia. Kuollessaan, näiden poloisten olioiden sielut joutuivat synkkään ja toivottomaan Kuolleeseen Maailmaan. Niinpä he päättivät; että kuolevaiset, jotka elivät hyväntahtoisesti, oikeudenmukaisesti, auttoivat muita, eivätkä tuottaneet vahinkoa, pääsisivät kuollessaan jumalien perustamaan Paratiisiin.

Vastaavasti ne, jotka olivat eläneet elämänsä synnissä, sortaneet muita, murhanneet tai varastaneet, joutuivat Hornaan. Tulinen alue, jonka jumalat rakensivat osaksi Kuollutta Maailmaa. Loput sielut, jotka eivät kelvanneet Paratiisiin, tai eivät olleet tarpeeksi pahoja Hornaan, joutuivat yhä pimeään Kuolleeseen Maailmaan.

Paratiisi oli valoisa ja loistava maailma. Rajaton ja puhdas, sen kultaiset pilvet ympäröivät saavuttamatonta horisonttia. Tuhannet kirkkaat tähdet koristivat taivasta, joka oli tumma kuin avaruus, mutta valoisa kuin

keskipäivän aurinko. Sinne päässeet sielut eivät tunteneet kipua, pelkoa tai nälkää. He saivat ja kykenivät tekemään mitä tahansa, käymään missä tahansa ja olemaan mitä tahansa, heidän mielensä halusi.

Horna oli täysi vastakohta. Se oli kuin valtava vankila, jaettuna useisiin osiin, ja läpipääsemätön tulinen seinämä, erotti sen muusta Kuolleesta Maailmasta. Ikuinen vankeus, kipu ja kidutus, odottivat sinne joutuneita sieluja. Rangaistus vastasi rikosta, ja sinne tuomitut sielut joutuivat kestäämään sitä loputtomiin, ilman ulos pääsyä.

Näistä kahdesta vaihtoehdosta huolimatta, suurin osa sieluista joutui yhä Kuolleeseen Maailmaan. Tästä syystä jumalat päättivät, että Kuolleeseen Maailmaan joutuneet sielut, saivat valita joko fyysisen muodon ruumiina tai henkisen muodon aaveena.

Ruumiina olemisen valinneet saivat elää elämäänsä Kuolleessa Maailmassa, lähes samalla tavalla kuin elävien maailmassa. Oli tosin pieniä eroja, kuten että he eivät tunteneet kuolemanpelkoa. Aaveena olemassaolon valinneet sielut, eivät tunteneet kipua, nälkää tai puutetta. Mutta samalla, he eivät myöskään pystyneet tuntemaan kylläisyyttä tai mielihyvää. Tästä huolimatta he pystyivät silti nukkumaan ja uneksimaan.

Demoneita tämä sääntö ei koskenut heidän kuollessaan, koska he elivät jo Kuolleessa Maailmassa. Kuollessaan, demonit menettivät kykynsä lisääntyä, kasvaa ja lähteä Kuolleesta Maailmasta. Muuten he pystyivät jatkamaan elämäänsä normaalisti kotimaailmassaan. Ainoana poikkeuksena tähän oli, jos demoni oli ollut niin paha, että tämä tuomittaisiin Hornaan.

Synnynnäisen luonteensa, ja vähien vaihtoehtojen takia, yksikään demoni ei ollut koskaan ansainnut itselleen pääsyä Paratiisiin. Mutta yli 25000 vuotta ennen ajanlaskumme alkua, tämä tosiasia muuttui.

Luku yksi

Kirotut ja siunatut

(60 eD.)

Osa yksi

Tyyni syksyinen ilta laskeutui elävien maailmassa, sinisen, Aurinkoa kiertävän planeetan pinnalla, pohjoisen länsimantereen syrjäisellä alueella.

Pitkä, tumma hahmo seisoj korkealla ilmassa. Hänen yläpuolellaan avautui lähes pilvetön taivas. Taivas oli värjäntynyt oranssiksi ja purppuraksi taivaanrannasta taivaanrantaan, laskevan auringonkajon takia. Hahmon alapuolella avautui kahden vuorijonon välissä oleva laakso. Sen vasen puoli oli peittynyt synkkään sekametsään, jonka sisältä virtasi laakson oikealle puolelle, kirkasvetinen joki.

Vaikka hänen allaan oli valtavan kokoinen laakso, edes pieninkään tuulen vire ei puhaltanut. Oli hiljaista, eikä yksikään lintu lentänyt tai laulanut. Kaikki eläimet olivat paenneet, kuin ne olisivat aistineet lähestyvän myrskyn.

Tämä ylväs, mutta pelottava olento, tuijotti kauas Auringon laskemaan horisonttiin vihreillä, hohtavilla silmillä, odottaen jotain. Hän oli *Skark*, kaikkien demonien yliherra.

Skark oli yli 2570 vuotta vanha, tehden hänestä keskiverto elävään demoniin verrattuna, paljon vanhemman. Hän oli vähän yli neljä metriä pitkä, ihmismäisen muotoinen fysiikaltaan, ja tämän koko olemus näytti voimakkaalta.

Hänellä oli yllään piikikkaita ja koristeellisia haarniskanosia, jotka oli tehty mustasta metallista, jota löytyi vain Kuolleesta Maailmasta. Liikkuvuuden takia, hän oli haarniskoinut vain: päänsä, rintansa, selkänsä, alavartalonsa, kyynärvartensa ja säärensä. Selässään hänellä oli musta viitta, joka ylettyi hänen polvitaiepeisiinsa.

Skarkin iho oli väriltään punertavan musta, ja hänen kasvonsa olivat peitossa kypärän alla. Hänen paljaat kätensä olivat karkeat, ja hänellä oli mustat kynnet. Kypärän alta näkyi ainoastaan kaksi mustaa, paksua, keskivälistä haaroittuvaa sarvea, ja vihreänä hohtavat silmät. Tämän lisäksi

kypärän takaosasta, valuivat ulos pitkät, mustat ja sekavat hiukset. Toisin kuin joillain demoneilla, Skarkilla ei ollut siipiä tai häntää, vaan hän leijui ilmassa taikavoimiensa avulla.

Kaikki kuolevaiset rodut tällä planeetalla, tunsivat hänen nimensä ja pelkäsivät hänen voimiaan. Jos demonit koskaan hyökkäsivät maapallolla elävien rotujen kimppuun, oli kaksi toimenpidettä mitkä piti tehdä ennen vastahyökkäystä. Ensiksi oli saatava selville; mikä tai kuka oli vaarassa? Ja toiseksi; johtiko Skark hyökkäystä?

Tämä oli todiste hänen voimistaan. Oli harvinaista, että yksikään hallitsija antaisi sortajan tehdä niin kuin hän halusi; sen sijaan että lähettäisi sotilaita heidän kuolemaansa. Joidenkin sotilaiden oli kerrottu menettäneen järkensä pelosta, vain Skarkin katseen takia. Oli vastassa armeija, hirviö taikka jumala, hän ei pelännyt mitään. Kaikki tämä, oli ansainnut Skarkille maineen, joka oli houkutellut hänen rakkaimpansa hänen luoksensa.

Drajenic, katastrofien ja luonnonmullistuksien lohikäärmejumalan tytär, oli yli sata vuotta sitten ihestunut häneen. Heidän liittonsa oli aluksi saanut vihamielisen vastaanoton muilta jumalilta. Mutta lopulta Drajenicin isä, Dragon, oli antanut periksi ja sallinut liiton. Tämän jälkeen muilla jumalilla ei enää ollut oikeutta puuttua asiaan.

Vaikka jumalatar oli yli kaksituhatta vuotta vanhempi kuin Skark; Drajenic oli edelleen nuori jumalaksi. Drajenic ei ollut vielä täysi-ikäinen tai yhtä vahva kuin isänsä. Tästä huolimatta, Drajenic oli yhä satakertaisesti voimakkaampi kuin Skark, mutta yliherra oli silti huolissaan.

Drajenic oli ollut jo kauan aikaa raskaana ja tänään oli se päivä, kun Drajenicin kuuluisi synnyttää. Kaukana hänen selkensä takana, sijaitsi aukeama, jossa hänen rakkaimpansa oli synnyttämässä.

Pitkään kestäneen hiljaisuuden rikkoi jyrisevä ääni. Laakson kummallakin puolella olevien vuorien huiput alkoivat halkeilla ja irtonaiset lohkarieet vierivät alas. Tämän oli aiheuttanut Skarkin alapuolella tapahtunut maanjäristys, joka sai maaperän halkeilemaan ja muuttumaan epätasaiseksi. Laakson oikealla puolella oleva joki, virtasi nyt maan alle. Vasemmalla puolella oleva synkkä metsä, alkoi yhtäkkiä savuta ja syttyi lopulta tuleen. Kirkkaat liekit leimahtelivat aluksi puiden välissä, mutta pian nousivat niiden latvoihin.

Seuraavaksi demoni suuntasi katseensa ylös taivasiin. Hän näki kuinka useat, pienet ja eriväriset meteorit, lensivät taivaan halki, iskeytyen satojen kilometrien päähän. Koko laakso kaikui yliluonnolliselta kuulostavalta huudosta, joka olisi saanut jopa suurimmat jättiläiset juoksemaan henkensä edestä.

Skark ymmärsi heti tästä kaikesta tuhosta, että Drajenic oli aloittanut synnytyksen. Mutta kysymys kuului, miksi hän ei ollut rakkaimpansa tukena tämän antaessa uutta elämään heidän lapselleen?

Syy tähän oli yksinkertainen; he kaksi eivät olleet ainoat, jotka tiesivät milloin synnytys tulisi tapahtumaan. Skark suuntasi katseensa takaisin auringon laskemaan horisonttiin, ja näki jonkin valtavan ja laajan kimmeltävän laskevassa auringossa. Maisema näytti siltä, kuin kultainen meri olisi hiljalleen lähestynyt heitä kohti.

Skark tähysti kauas horisonttiin ja vahvasti epäilyksensä. Haltia armeija, joka koostui ainakin sadoista tuhansista sotilaista, lähestyi heitä kohti. Kullanvärisistä haarniskoista päätellen, kyseessä oli haltioiden korkeimman luokan sotilaista koostuva eliittiarmeija. Se miksi he olivat täällä, oli selvinnyt Skarkille jo sata vuotta sitten.

Osa kaksi

Hiljaa mutta varmasti, haltioiden eliitti armeija lähestyi kohti laaksoa, jossa lohikäärmejumalatar oli synnyttämässä. Valon kaikotessa heidän takanaan ja pimeyden kohotessa heidän edessään, jokainen soturi tunsii heidän vartaloidensa vapisevan väsymyksestä ja pelosta. Ainoat asiat jotka pitivät heidät liikkeessä, olivat heidän velvollisuudentuntonsa, ylempien upseerien rohkaisevat sanat ja jatkuva adrenaliininvirtaus. He olivat kaikki marssineet kolmetoista päivää, ehkä kauemmin, eri kuningaskunnista, eri puolilta maailmaa, saapuakseen tänne tänään.

Heidän varustuksensa painoi paljon, melkein yhtä paljon kuin he itse. Kenelläkään ei ollut varaa pitää yllänsä kevyempää haarniskaa, kun vastassa oli demoneiden johtaja ja jumala. Keihäät, kilvet, miekat, kirveet, kahdenkädenmiekat, salkoaseet, pitkäjouset, varsijouset ja taikasauvat, joilla he olivat aseistautuneet, eivät keventäneet heidän taakkaansa. Jopa armeijan

jousimiehet ja velhot, oli puettu raskaaseen, eliittijoukkojen kullanväriseen haarniskaan.

Vaikka kaikki haarniskat oli lumottu useilla eri taioilla, niissä ei ollut tilaa mukavuuksille, kuten painonvähentämislumouksille. Ei silloin, kun vastassa oli titaaneja, jotka pystyisivät polttamaan kymmenentuhatta sotilasta tuhaksi, yhdellä iskulla. Niinpä jokainen lumous oli kohdistettu puolustukseen. Ainoastaan kapteeneilla ja sitä ylemmillä upseereilla oli ratsut, joko hevonen, yksisarvinen tai pegasos, asemasta riippuen.

Kaikki sotilaat tiesivät tehtävän tärkeyden, ja olivat valmiita tekemään mitä tahansa, sata vuotta kestäneen kampanjan lopettamiseksi. Kaikki tämä oli alkanut kauan sitten, vähän Skarkin and Drajenicin alettua seurustella.

Voimakas ja kuuluisa profeetta, Walaisd Kultakorva, oli ennustanut: *kun demonien yliherra ja suomaisen jumalan tytär, tulevat yhteen, heille tulee syntymään lapsi. Tämä lapsi, kaikkien kaatuneiden demonien vihalla ruokittuna, tulee tuomaan tuhannen katastrofin tuhot haltioiden ylle ja näin hävittää heidät kaikki maailmankaikkeudesta.*

Muutama päivä sen jälkeen, kun ennustus oli kerrottu, demonien raivostunut yliherra, oli murhannut profeetan, julkisesti ja raa’asti.

Tämä hyökkäys profeetan kimppuun, oli hälyttänyt jokaisen haltiahallitsijan. Niin kuninkaas, kuningattaret, keisarit, keisarinnat ja papit, kokoontuivat yhteen. Pitkään kestäneen neuvottelun jälkeen tuli selväksi, että lapsi pitäisi tuhota ennen kuin hän varttuisi.

Useiden diplomaattisten lähetystöiden jälkeen, tuli selväksi, että haltiat olivat tässä sodassa yksin. Yksikään toinen laji ei uskaltanut auttaa heitä. Heidän mielestä oli aivan turhaa lähettää sotilaita taistelemaan jumalia vastaan, jos vain haltiat olivat vaarassa. Haltioiden huomatessa olevansa yksin, he päättivät sotasuunnitelmansa.

Näin alkoi satavuotinen kampanja. Veroja kiristettiin ja palkkoja laskettiin, että kuningaskunnilla oli varaa suurtehtävän ylläpitämiseen. Useat kaivokset monopolisoitiin ja työntekijöiden sekä orjien määrää lisättiin. Metallia ja työkaluja ostettiin tonneittain muilta kansoilta, eritoten kääpiöiltä.

Haltioiden korkeamman tason koulutuksessa, ekonomia ja maailmantieteet vaihdettiin taistelutaitojen ja sotataktiikkojen opettamiseen.

Jokainen lahjakas tai voimakas oppilas, värvättiin heti armeijaan ja sen jälkeen eliittijoukkoihin. Jokainen palkkasotilas värvättiin armeijaan ja tuhansia velhoja ja lumoajia kutsuttiin lumoamaan sotilaiden haarniskoja.

Joka vuosi eliittijoukkoihin liittyi tuhansia uusia tulokkaita. Koulutus oli raskasta ja anteeksiantamatonta, sekä kesti yli kolmekymmentä vuotta jokaiselta sotilaalta. Heitä muistutettiin joka päivä siitä, että jos he häviäisivät tulevan taistelun, kaikki joista he välittäisivät, kuolisivat. Vähitellen eliittijoukot muuttuivat kaikkein valikoivimmasta sotilasjoukosta, suurimmaksi armeijaksi haltioiden historiankirjoissa.

Yli miljoona sotilasta marssi nyt kohti kohtaloaan, tietäen että he joko kuolisivat tänään tai palaisivat kotiin legendoina. Kaikki ajatukset karkaamisesta tai rivistönsä hylkäämisestä, oli taottu heistä pois kauan aikaa sitten.

Kun ylempiarvoiset upseerit pysähtyivät toinen toisensa jälkeen ja nostivat vasemman kätensä ylös, sotilaat tiesivät pysähtyä. Kaikki sotilaat tunsivat jokaisen lihaksensa ja taiteensa särkevän, mutta eivät antaneet sen näkyä. He tiesivät, ettei tämä kipu merkinnyt mitään.

Kun pysähtymiskäsky oli annettu, kuului toinen käsky, joka kaikui ketjuna ryhmästä toiseen: ”Parantajat, voimaa, NYT!”.

Sotilasjoukkojen keskeltä nousi siellä täällä valkoisia sauvoja, ja kuului samanaikaista loihdintaa. Sauvojen kärjistä purkautui vihreänä kimaltelevia tomupilviä, jotka laskeutuivat sotilaiden päälle.

Marssista väsyneet ja hiestä märät sotilaat, tunsivat jokaisen lihaksensa palaavan täyteen voimaansa. Kaikki heidän nivelensä tuntuivat vetreiltä ja tarmoa täynnä olevilta. Jopa heidän jalkojensa rakot parantuivat. Nuorimmat sotilaat jotka eivät olleet tunteneet tämän kaltaista räsytystä vielä moneen kertaan, tunsivat jopa uusia lihaksia.

Taas kerran eturivistä taaksepäin kulki uusi viesti, tällä erää vain korkeimman tason upseereilta: ”Oletteko valmiita!”

Yli miljoona sotilasta karjui myönteisesti, nostaen aseensa ylös ilmaan, näyttäen taistelutahtonsa.

Seuraavaksi kaikki ratsailla olevat upseerit osoittivat oikeilla käsillään eteenpäin ja huusivat: ”MARS! ETEENPÄIN!”

Tasarytmiset marssiaskleet kaikuivat läpi laakson, kun sadat-tuhannet jalat ylittivät epätasaista maastoa. Useat velhot kulkivat edessä, tehden murskautuneen ja vaaralliseksi muuttuneen maaston kulkukelpoiseksi.

Rohkeus ja velvollisuudentunto paloivat jokaisen sotilaan sydämessä, kun he marssivat eteenpäin taisteluvälillä. He tiesivät, että ei kestäisi enää kuin puolituntia, ehkä vähän kauemmin, kunnes suuri taistelu alkaisi. Kukaan heidän tuntemansa ei ollut koskaan ennen taistellut jumalaan vastaan, mutta sekään ei estänyt heitä. Kuoleman- ja tuntemattoman pelko olivat kaikonneet heistä täysin.

Osa kolme

Skark oli jo kauan sitten lentänyt takaisin Drajenicin luokse, ennen kuin sotilaat olivat edes ehtineet laakson puoliväliin.

Drajenic istui pienen mäen päällä, joka oli pyöreä ja muotoiltu pesämäiseksi. Drajenicin takana oli kuusi pilaria, joiden päällä paloi tulet. Tulet toivat valoa pimenevään iltaan, saaden pesän näyttämään lämpimältä.

Skark katsoi Drajeniciä iloisena, sillä synnytys oli onnistunut täysin. Vaikka Drajenic istui maassa jalat ristissä, oli hän silti lähes kaksi kertaa Skarkkia pidempi, todellisessa muodossaan. Seisaaltaan, jumalatar olisi ollut melkein kolme kertaa pidempi kuin Skark.

Drajenic oli laskenut siipensä lanteillensa ja hänen häntänsä oli kerällä hänen ympärillään. Drajenicin iho oli erilainen kuin yhdelläkään toisella lohikäärmeellä. Hänen vihertävät suomut olivat soikeita ja näyttivät kuin sileäksi hiotulta smaragdeilta. Drajenicin siipien nahan värin, näytti puolestaan kuin hiotulta korallilta. Jumalattaren solakan hännän kärjestä, haritti kaksi riviä pieniä, kultaisia piikkejä.

Hänen kasvonsa ja leukansa näyttivät liskomaisilta, mutta hyväntahtoisilta. Hänellä oli lohikäärmeiden tapaan pitkä kaula. Drajenicin pään takaa nousi kuusi sileää, meripihkanväristä, taaksepäin kaartuvaa, pitkä sarvea, jotka näyttivät kuin kruunulta. Hänen kätensä näyttivät siroilta, vaikka ne olivatkin suomuiset. Kummassakin kädessä oli viisi sormea ja niiden päissä oli pitkät, marmorinvalkoiset ja terävät kynnet.

Garkoks Dran on fantasia kirjasarja, joka kertoo tavallisen sankaritarinan sijasta, kaikkien aikojen mahtavammin pahiksesta ja tämän hirmuteoista. Kirjasarja on normaalia fantasia tarinaa synkempi.

Viimeinen yliherra osa 1, kertoo päähahmon lapsuudesta ja ensimmäisistä saavutuksista. Tapahtumat sijoittuvat ajalle, jonka nykyaikainen maailmamme, on täysin unohtanut.

Jopa nuoresta iästä saakka, Garkoks Dran (tuolloin tunnettu nimellä Skark Dragon) kantoi suurta vastuuta hartioillaan. Mutta mitä muuta demonien yliherran ja jumalattaren avioton lapsi, voisi odottaa?

Ystäviä? Vapautta? Kaksi maailmaa, joista toinen haluaa tuhota hänet ja toinen tarvitsee häntä johtamaan sitä?

ISBN: 978-952-80-0568-1

